

Napjátékok, naplevelek

Egy-egy tárgyba beleakad az idő.
A láb meg egy láthatatlan hurokba.
Úgy nyitom meg őket, mint az ablakot
egy régi szobán, megtörténtünk sorra.

Az egyik könnyen nyílik, a másik nem
adja magát, torokban megrekedt hang.
Persze, átveszem a levelet, meg ha
kell, vidd a kabátomat is, nyugodtan,

mert az első néhány napon fázni fogsz,
azt mondják, és úgy könnyebb továbbmenni,
ha valamit elhozhatsz abból, ami
nincs. Nagyon nehéz volt gyávának lenni.

Ott maradni, hallgatni, elviselni,
nem menni, nem rombolni, megalkudni,
amikor már minden rossz irányba megy –
akkor lesz, meglátod, a legnehezebb.

Képtelen sorsok lógnak a falamon.
Csupa vakablak, nincs mögöttük világ.
Játszunk életeket, reggeli napfényt,
túlélést, ha kell, napi feltámadást.

Falikárpit

Ma nagyon rosszul esel, esett egész nap,
ismételgetlek már évszázadok óta.
Lyukas zsebemen át a combomra tapadsz,
mint vakolat, tartod
a szétmálló falat.

Ha pontokban látlak, gyorsan összekötlek,
de ma nem, hiszen ma megint rosszul esel,
vonal vagy, örökké párhuzamos velem,

sosem csomósodunk,
sosem keresztel.
Most valahogy megértettem minden elmúlt
évet. Hirtelen tisztán láttam; persze, hogy
odaát hagytam, mint magunkat is – őket.
Így leszünk önmagunkból
szótt hamuszőnyeg.
Talán a kabátzsebem alján lehettél,
ott csak az elmúlt évek hordaléka van,
szemem hova lett, és mivel nézek feléd –
ami belőlünk maradt,
üres testbeszéd.
Fecseg egymással még a jelen és a múlt,
láthatatlan szálakkal szőnek a lányok
kötöznek minket egymáshoz,
csomótlanul.

A csönd, ott, messze...

P. A.-nak

Vannak csöndek, messze, messze,

elnyomja csöndem, mint a csikket,
füstölgő, zajos hangjukat.

Vannak még hangjaim, vannak, vannak.
Csöndem elnyomja a hangomat.

Zajosan keresnek, így sosem akadnak rám.
Csöndem csöndjük mellé már nem fér.
Rossz helyre horzsolódnak szavaink,
így szoktuk meg,
sebesre hallgatjuk egymást, miért.

Magad mögött zárj le majd mindent,
félbehagyott dolgod ne legyen.
Tiszta lepedő. Erre figyelj.
Az lesz az ágyad egyszer.

Ha lesz egyszer, és hol nem volt,
már megint mesélünk, minek.

Voltak hangjaink? Nem is tudom.
Most csak csönd, csönd. Csönd.

De már a csönded,
az sem az én csöndem.

De már a csöndem,
az sem az én csöndem.

Ceroplastika

Valamit mindig hátrahagyunk.
Valakit mindig hátrahagyunk.
Valami álarcot, még egy utolsót,
viaszból, drága, hiszen azt kérted,
hogy emlékezzek rád, majd, ha
nem leszel, hát emlékezem
most, amíg vagy, halotti maszkom,
arctalan kedvesem.